

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE
CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE.”
CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

Anul XX.

No. 10.

CUPRINS:

- Un nou an școlar
- Porunca VI-a din Decalog
- Chemarea pentru a lucra
- Hotăriri mari
- Sfânta cină — folosirea paha-
rului individual
- Ziua Școlii de Sabat
- Păstorirea Școlii de Sabat
- Oile neîngrijite sunt slabe
- Studiul zilnic al Bibliei
- O pereche de turturele
- In căutarea pietrelor prețioase
- Continuarea lucrării
- Răspunderea slujbașilor
Comunității
- Cincisprezece minute
misionare
- Cercul Tabita
- Sfârșit de cale
- Anunțuri

Un nou an școlar

„De aceea, dacă este
cineva în Hristos, este
făptură nouă, cele vechi
au trecut, iată, toate
s'au făcut noi”.....
2 Cor. 5, 17.

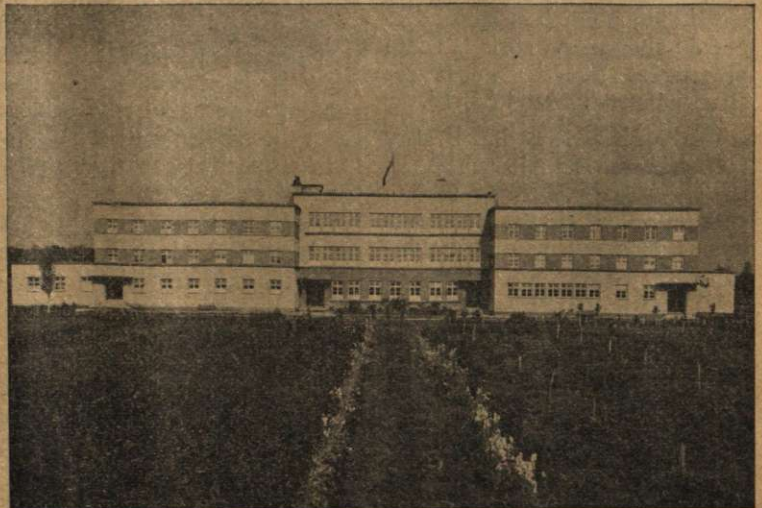
Faptele cari s'au săvârșit zilele acestea în viața socială a satelor și orașelor noastre ne chiamă pe toți la o **viață nouă**. Noi cei încărunțiți am învățat prin experiență că avem nevoie de o **viață nouă**. Domnul Isus marele reformator venit dela Dumnezeu, Se simți îndemnat să dea un răspuns hotărât bătrânului fariseu Nicodem, că pentru dorul după împărăția care nu va avea sfârșit este ne-

voie de o nouă viață zilnică.

„Trebuie să vă nașteți din nou”. Ioan 14, 7.

Pentru a chema pe oameni la această înnoire de viață, Tatăl ceresc a îngăduit ca singurul Său Fiu Domnul Isus, să părăsească înalta Sa poziție cerească, pentru a se amesteca printre oameni, ca unul care dorea să ia asupra-Și slăbiciunile și păcatele noastre și murind El, cel neprihănit pentru noi, să regăsim împăcarea cu Tatăl și „viață”.

El n'a făcut numai o chemare la înnoirea vieții, ci a trăit printre noi, viața cea nouă „vroită” de Tatăl ceresc.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

„Eu am venit în lume nu ca să fac voia mea, ci voia Celui care M'a trimis“.

Conflictul între cele două voințe, este singurul conflict: „Marele conflict“.

Domnul Isus este personajul care intrupează caracterul desăvârșit, exemplificând prin viața Sa, viața cea nouă pe care Tatăl o așteaptă dela noi toți pentru a intra în moștenirea pierdută prin nesupunere și neascultare. El a împlinit întru totul voința Tatălui, făcându-Se nouă pildă, ca să ne purtăm la fel.

Școala noastră din Brașov, „Institutul Biblic“, urmărește sânguincios această disciplină a minții și voinței pentru întreaga familie școlară. Noi vrem să facem ceea ce vroește Dumnezeu.

Ascultarea noastră de poruncile Sale dorim să fie sinceră și completă.

Iubit tineret, dacă și voi îmbrățișați cu ardoare această sfântă dorință, atunci porniți pe această nouă cărare strămtă și spinoasă, dar care duce la toată gloria, bogăția și fericirea.

„Ceea ce ochiul n'a văzut, urechea n'a auzit și la inima omului nu s'a suit, așa sunt lucrurile pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. 1 Cor. 2, 9.

Ceva mai mult, iubit tineret, în această luptă noi nu suntem lăsați singuri, ci Isus care adresează chemarea, zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“. Matei 28, 18.

Institutul nostru din Brașov are misiunea de a îndruma să cunoașteți viața și fapta aceluia care ne-a iubit și care a întocmit planul „Mântuirii prin credință“.

Venind în acest Institut intrați într-o „cetate de scăpare“ pentru voi, și în acea Școală care vă pregătește să serviți Țării, Neamului și omenirii, care astăzi, mai grabnic ca oricând, are nevoie de a fi „ajutată“ și „salvată“.

„In nimeni altul nu este mântuire; căci nu este subț cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“. Fapte 4, 12.

Școala își deschide porțile pe ziua de 1 Octombrie, iar cursurile regulate încep în dimineața de 14 Octombrie. Sabatul din 13 Octombrie este rezervat rugăciunilor pentru noul an școlar 1940—1941.

Toți părinții cari doresc să dea o educație înaltă și sfântă copiilor dumnealor, sunt îndemnați să facă orice sacrificiu pentru ca copiii să poată fi salvați și ca ei să poată fi de folos lui Dumnezeu și aproapelui lor.

Dacă sunt talentați și lipsiți de mijloace, Comunitatea este îndrumată de Spiritul profetic asupra procedelor:

„Comunitățile din diferitele localități ar trebui să considere drept datorie solemnă a lor, să facă educația tineretului și să formeze persoane talentate pentru a se angaja în lucrarea misionară. Când descoperă în Comunitate persoane din cari s'ar trage nădejde să devină lucrători folositori, dar cari nu sunt în stare să se întrețină singuri la școală, trebuie să ia asupra-le răspunderea de a-i trimite la una din școlile noastre. În Comunități sunt persoane cu daruri foarte alese și ele trebuie să fie puse la lucru. Sunt acolo persoane cari ar face o bună lucrare în via Domnului; dar mulți sunt prea săraci pentru a obține educația de care au nevoie. Comunitățile ar trebui să considere drept un privilegiu de a lua parte la acoperirea cheltuelilor pentru unii ca aceștia.

„Acea care au adevărul în inima lor sunt totdeauna cu inima deschisă, gata de a da ajutor acolo unde este nevoie. Ei stau totdeauna în frunte și alții le urmează pilda. Dacă există persoane cari ar avea folos din mergerea la școală, dar cari nu pot să plătească prețul deplin pentru taxa lor, Comunitățile să-și dovedească dărnicia, aju-

tându-i“. — „Mărturii pentru Comunitate“, Vol. II, p. 171.

Lucru important

Școala s'a organizat astfel ca cei mai silitori să poată trece examenele lor cu clasa respectivă la Stat, în particular, așa ca să poată dobândi un certificat că posedă cunoștințele a 4 clase de liceu. Cei vrednici vor putea chiar să se desvolte în viață singuri urmând cursurile pentru bacalaureat și să-și deschidă drumul pentru universitate ca doctori, avocați și profesori.

Lucru și mai important

Școala este pe punctul de a înființa câteva ateliere: mecanică, lemnărie, croitorie, pantofărie și altele, pentru ca iarna și în ore libere, tineretul inteligent și sânguincios să poată dobândi „brățara de aur“ a apostolului Pavel, care avea buna meserie de a face corturi, lângă cea mai nobilă misiune de vestitor al Evangheliei și salvator al sufletelor omenеști.

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“. Rom. 1, 16.

Indemn

Comunitățile să-și facă datoria de a trimite și întreține la școală pe cel mai bun școlar. Cei cari au mijloace pregătite să pornească îndată spre școală.

Cei cari n'au toate mijloacele, să arate școlii ce pot face și după ce vor primi un răspuns dela școală, să ia sfatul prezentat astfel în înțelegere cu Conferința și Uniunea noastră.

Așteptați deci să fiți chemați.

Către toți

Ridicați capetele și priviți holdele gata pentru seceriș. Rugați pe Domnul secerișului, împreună cu noi, să scoată grabnic secerători vrednici pentru secerișul Său.

Petru Păunescu
Directorul Institutului Biblic
Brașov — Stupini

Porunca VI-a din Decalog

Urmare

Unii oameni nu trăiesc decât un mic procent din viața hărăzită lor de Dumnezeu. Trupește, ei se pot bucura de o bună sănătate. Pot să mănânce, să lucreze și să doarmă bine. Dar mintal, ei nu trăiesc nici pe jumătate. Dumnezeu le-a dat capacitatea de a prețui pe cele cerești mai presus de cele pământești, dar se dau mulțumiți numai cu cetirea unei părțicele din ziarul de Duminecă, în ce privește hrana lor mintală.

Cercetările făcute au dovedit că unii oameni de o construcție puternică au trupul ca de uriaș, iar mintea ca a unui copil de șase ani. Asemenea oameni au posibilități să fie altfel. Creierul le este în ordine. Dar nu s'au dezvoltat mintal. Nu au folosit funcțiunile lor mintale, și de aceea au rămas pipernicite, din cauza inactivității. Mintea are o capacitate de dezvoltare mult mai mare decât oricare altă parte a corpului.

Ea se poate dezvolta aproape până la infinit. Aceasta este unica facultate prin care noi oamenii suntem superiori peste măsură față de celelalte făpturi, și totuși neglijăm această facultate poate mai mult ca pe oricare alta. Aceasta n'ar trebui să fie așa.

Intenția lui Dumnezeu este, ca noi să trăim o viață deplină. Pentru acest motiv a venit Hristos pe pământ. „Eu am venit”, zice Hristos, „ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug”. Ioan 10, 10. Intenția lui Dumnezeu este, ca fiecare om să ducă o viață deplină și abundentă. În loc să fim slabi, și să suferim de foame, ducând o jumătate de existență, Dumnezeu dorește ca noi să ducem o viață activă, veselă și fericită. În loc să fim bolnavi sau slăbănogi, Dumnezeu dorește să fim plini de viață radiind în jurul nostru energie, și

de Prof. Andreasen

Facultatea de Teologie
Washington

dovedind o putere dinamică. După cum boala este contagioasă, tot așa dorește Dumnezeu să fie și viața. Atingerea lui Hristos prin credință însemnează a înnoi puterea. Chiar atingerea de vesmintele Lui însemnează sănătate. Cetiți istoria acelei femei bolnave din Marcu 5, 25—34. Ea își zicea: „Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voiu tămădui”. Hristos a simțit atingerea. „Cine s'a atins de hainele Mele”? A întrebat El. Nu e de mirare, că ucenicii au rămas uimiți pentru aceasta. Dar Hristos nu S'a mirat deloc. El era un dinam divin — omenesc. Și El era exemplul nostru.

Vieța care se începe aici și acum

Vieța „din belșug” despre care vorbește Hristos în Ioan 10, 10, nu se referă numai la viața de apoi. „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare”. 1 Tim. 4, 8. Noi trebuie să ne interesăm de viața viitoare, dar trebuie să ne interesăm și de viața de acum. De fapt, Biblia vorbește despre viața veșnică, nu numai ca despre o viață pe care o vom poseda odată, în viitor, ci ca de o viață, pe care o posedăm chiar acum.

Deși nu vrem să întindem vreun text scripturistic peste însemnătatea lui intenționată, totuși este interesant a observa cât de multe declarații există în Biblie, cari vorbesc despre viața veșnică, ca despre ceva pe care o avem acum, iar nu numai ca despre ceva pe care o vom primi în viitor. Observați aceste declarații: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică”. Ioan 3, 36. „Cine crede

în Mine, are viața veșnică”. „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică”. Ioan 6, 47. 54. „Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M'a trimis, are viața veșnică”. Ioan 5, 24. „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața, cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu n'are viața. V'am scris aceste lucruri ca să știți că voi, cari credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața”. 1 Ioan 5, 11—13.

Este de observat că fiecare din aceste versete ne înfățișează viața veșnică ca pe o posesiune prezentă; aceasta ne arată că viața veșnică se începe chiar de aici și chiar acum. Aceasta este adevărat în deosebi pentru ultima generație care va fi preschimbată fără a vedea moarte. Dar aceasta este adevărat nu numai pentru ei, ci și pentru toți creștinii. Acest lucru îl vom putea înțelege mai bine, dacă considerăm viața veșnică nu numai ca pe o chestiune de durată. Este adevărat că viața veșnică este o viață nesfârșită, dar viața este mai mult decât o existență perpetuă. De fapt, viața reală nu este socotită atât de mult după durată, cât după profunzime. Întrebarea nu este, cât timp trăim viața, ci, cât de profund trăim noi în sine. Unii oameni pot trăi mai mult viața într'un ceas decât alții într'o zi. În această privință fiecare avem experiență. Sunt anumite timpuri în viață, când noi trăim într'adevăr. În viață, întâmpinăm uneori experiențe supreme, înălțătoare sau dezastroase. Anii de zile de-arândul noi privim înapoi la ele. Ele ne fac să ne cutremurăm sau să ne inspăimântăm. Ne pare bine că ele constituiesc un popas din viața noastră. Tocmai la acest lucru se referea și Pavel, când zicea: „Acum, da, trăim, fiindcă

voi stați tari în Domnul". 1 Tes. 3, 8. El era îngrijorat pentru convertirii săi. El dorea să le meargă bine. Când lor le mergea bine, el trăia.

Porunca pe care o studiem interziceuciderea. Dumnezeu dorește ca noi să trăim, și El dorește ca să lăsăm și pe alții să trăiască. Dar, după cum am observat, viața nu e numai o perpetuare a existenței. Unii au trăit mult, alții au trăit puțin, chiar dacă anii existenței lor au fost la fel. Un om pe care îl interesează natura, care se bucură admirând un apus de soare, sau o floare frumoasă, care tresaltă la vederea primelor păsărele de primăvară, care cunoaște orice copac din pădure și știe cum se cheamă orice vietate, care contemplează cerul și numește stelele, care iubește copiii, și-i place să sădească flori și să le privească cum cresc, — un astfel de om a învățat cel puțin să cunoască primele noțiuni despre ceea ce însemnează viața. El a început să trăiască.

Apoi, dacă la aceste realizări, el mai adaugă și secolele trecute, așa cum ne sunt raportate în istorie, în muzică și literatură, atunci el își mărește peste măsură orizontul său. Atunci el trăiește nu numai ca și când ar umbla prin pădure și ar conversa cu păsărelele, cu florile și copacii, ci, când sosește seara, el poate comunica cu acele genii cari au stărnit curgetarea oamenilor din trecut și cari au lăsat omenirii operele lor. El poate asculta la muzica maestrilor din trecut; sufletul său răspunde la versurile nobile ale poezilor din vechime; marii bărbați ai istoriei îl îmbărbătează să urmeze exemplul lor. El învață să trăiască. El începe să cunoască câte lucruri pot fi cuprinse în viață. Dar el n'a învățat încă tot ce se poate ști despre viață.

După ce un om a absorbit tot ce natura îl poate învăța; după ce istoria, literatura, arta, și muzica și-au dat contribuția lor, și el a simțit emoții plăcute în orice frumusețe nouă, și lui i se pare totuși că viața poate obține și

mai mult, atunci mai are de de explorat și domeniul spiritual. Și acesta este atât de peste măsură de vast, în comparație cu cel dintâi, încât tot ce a studiat până aci se ofilește în fața splendoarei lucrurilor spirituale. Acela care ocupat cu lucrurile vremelnice, excluzând pe cele spirituale, gândeste poate că duce o viață destul de rațională; dar, în realitate, el nici n'a început să trăiască în sensul deplin la care se referă Hristos. Chiar dacă El se bucură de muzică și de artă, de frumuseți, de știință, și de natură, ceea ce lui i se pare a fi cea mai înaltă treaptă de dezvoltare posibilă, totuși puterea lui de pătrundere s'ar lărgi cu mult mai mult dacă ar adăoga la studiul său și valorile spirituale; atunci i se va părea că natura însăși s'a transformat și a devenit mai strălucită, pentru a-i aduce o deosebită fericire.

Biblia vorbește despre „iubirea cea dintâi” ca fiind vrednică de posedat. Apoc. 2, 4. Cea mai mare apropiere de aceasta se află în iubirea omenească innobilată și lămurită prin harul lui Dumnezeu. Chiar la prima rază de iubire, cât de cu totul diferit par toate lucrurile! Copacii par mai plăcuți ca până atunci, muzica răsună mai dulce ca altădată, și chiar aceea, ce, mai înainte părea plictisitor și fără gust, capătă acum o nouă frumusețe; oamenii par a fi devenit ca copiii, și noi înșine părem a căpăta noi puteri, și devenim în stare să suportăm aceea ce mai înainte nu eram în stare să suportăm. Noi credem într'adevăr că „toată lumea iubește pe cel ce iubește”, astfel pornind înainte cu puteri înnoite ca să întâmpine viața.

Această experiență omenească nu e însă decât o slabă reflexie despre aceea ce a simțit sufletul când iubirea lui Dumnezeu a pătruns în inima sa pentru prima dată. Iubirea omenească, oricât de măreață și de sublimă ar fi ea, este totuși din lumea aceasta, și este deci pământească. Obiectul ei suprem este o slabă ființă

omenească, plină de nedesăvârșirile obișnuite ale fiilor oamenilor, și e iubită de altă ființă, făcută din aceeași țărână ca și ea. Și totuși cât de minunată poate fi și aceasta! Dacă în iubirea omenească poate fi găsită atâta plăcere și fericire, atâta bucurie și satisfacție, cu cât mai măreață devine ea când e trecută în domeniul spiritual, când obiectul afecțiunii devine Domnul însuși, iar noi suntem curății de toată sguza pământească! Cu cât este mai sus cerul dela pământ, cu atât mai înaltă este această iubire decât iubirea pământească; în cât Domnul Isus este mai presus de orice comparație cu o ființă omenească, când devine obiectul iubirii noastre, cu atât mai slabă pare experiența noastră de mai înainte față de aceea pe care o facem acum. Iubirea noastră nu mai este intinată de poftele trupului; afecțiunile noastre, cari fuseseră concentrate în totul numai la o ființă omenească este contopită într'o iubire mai largă. Atunci pământul nu mai este în deajuns pentru noi, vederile noastre se întind să cuprindă veșnicia. Dumnezeu este amicul nostru, Suveranul Universului este ocrotitorul nostru; și nu avem nevoie să ne temem de nimic. Dumnezeu ne iubește. El mă iubește pe mine. Toate lucrurile s'au schimbat. Toate lucrurile s'au făcut noi. Și toate lucrurile sunt dela Dumnezeu.

Toate s'au făcut noi

Numai sufletul care a trecut printr'o astfel de experiență poate aprecia schimbarea care s'a făcut. „Iată”, zice apostolul, „toate s'au făcut noi”. 2 Cor. 5, 17. După cum un păcătos pocăit devine o făptură nouă, tot astfel și celelalte lucruri devin noi. Lucrurile au o altă înfățișare. Soarele lucește mai strălucitor, florile sunt mai frumoase, păsările cântă mai dulce. Natura, al cărei glas nu-l înțelesese mai înainte, îi vorbește acum despre Creatorul ei; cerurile vestesc mărirea lui Dumnezeu, iar firmamentul arată lucrarea

măinilor Sale. Chiar omul degradat prin păcat, devine „o făptură nouă”.

Omul a căzut într'adevăr, el este corupt, mănjit și păcătos. Cu toate acestea, el este obiectul iubirii lui Dumnezeu. Când Hristos vedea o femeie sărmană și păcătoasă, el vedea mai mult decât vedeau alții. El o vedea transformată prin harul lui Dumnezeu, o făptură nouă în Hristos. Alții însă nu vedeau în ea decât o nelegiuire care trebuia ucisă cu pietre. Hristos vedea în ea totuși o ființă omenească ce avea nevoie de mântuire și era gata s'o primească.

Astfel când un om devine o făptură nouă, toate celelalte lucruri devin noi pentru el. El vede pe „omul cel vechiu” ca pe o ființă oribilă și diformată, gunoiiu omenirii, prea decăzut pentru a mai merita vreo atenție. Dar „omul cel nou” vede în cel demonizat, în desfrânată, în omul plin de lepră, niște supuși ai harului și sfinți.

Omul pocăit are o vedere cu totul nouă despre viață. Toate lucrurile au devenit noi. Vieța a căpătat o nouă însemnătate pentru el. El devine participant la programul făpturii noi. El are o parte atât în lucrare cât și în răsplătire. El a devenit un moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos. Rom. 8, 17. El are o nouă demnitate. El este un trimis al cerului. 2 Cor. 5, 20. El vorbește pentru Hristos. Lui i s'a incredințat slujba împăcării”. V. 18. Pentru el, viața, viața reală, de abia a început. Tocmai aceasta a vrut să spună Hristos, când a zis, că El „a venit ca oile să aibă viață și s'o aibă din belșug”. Ioan 10, 10.

Porunca „să nu ucizi”, văzută din partea ei negativă, însemnează că noi nu trebuie să luăm, să stricăm, sau să scurtăm viața pe vreo cale oarecare. În sensul pozitiv, ea înseamnă că noi trebuie să dăm viața, s'o lărgim și s'o îmbogățim. Contrastul dintre aceste două sensuri este exprimat de Hristos în textul amintit mai sus, care, în textul său complet, sună: „Hoțul nu vine decât să fure, să

junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug”. Ioan 10, 10.

Hristos a venit ca noi să avem viața, și s'o avem din belșug. Creștinul ar trebui să trăiască, și chiar trăiește, mai mult decât unul ce nu e creștin. Chiar aici pe pământ, și în același timp, el trăiește mai mult, iar în viitor, viața lui va fi îmbogățită și mai mult și va fi prelungită la nesfârșit. El va avea viață veșnică și nesfârșită, mai bogată, mai îmbelșugată și mai adâncă decât se desfășoară anii. Hristos a venit să ne dea toate acestea.

Hristos a venit ca să-Și dea și să-Și depună viața. A-Și da viața nu însemnează, în mod necesar, a muri. Cineva își poate da viața unei cauze, își poate da viața pentru evanghelizarea păgânilor, pentru cei mai decăzuți oameni de pe pământ, fără însă a-și depune viața. El își dedică serviciile sale lui Dumnezeu și omenirii; el își dă viața lui Dumnezeu, și Dumnezeu o primește. Într'un mod foarte real el Și-a dat viața, deși nu Și-a depus-o. În felul acesta, toți ne putem da viața lui Dumnezeu. În felul acesta și Hristos Și-a dat viața. Într'adevăr, El S'a ostenit în lucrarea lui Dumnezeu. El transmite viața ori încotro mergea.

Hristos a făcut mai mult decât a-Și da viața, El Și-a depus viața. El a murit, în adevăr, pe cruce, aducând suprema jertfă pentru omenire. „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Ioan 15, 13. Noi, poate nu suntem chemați să-I urmăm pe această cale, deși unii au fost chemați, iar alții vor fi chemați poate în viitor să facă și ei această jertfă supremă. Poate că la o astfel de experiență se referea Pavel, când spunea că nădăjduia să se asemene morții lui Hristos. „Și să-L cunosc pe El Și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui”. Filip. 3, 10. 11. Lui i s'a dat acest privilegiu, — după cum îl consideră el, — de a muri pentru Hris-

tos, și a fost executat pentru credință.

Partea spirituală a poruncii

Până aici am meditat mai mult la partea fizică a poruncii „Să nu ucizi”. Dar ea mai are și o parte spirituală, care este tot atât de importantă, sau și mai mult decât cea dintâi. Dacă ucidem pe cineva spiritual, prin vreun mijloc oarecare, suntem călcători ai poruncii tot așa ca și când i-am fi dat otravă. De amintit este însă, că, pentru a ucide pe cineva, nu e necesar a-i da otravă, sau a-i aplica vreo lovitură mortală. Aceasta se poate face tot așa de cu succes lipsind pe cineva de hrană și lăsându-l să moară de foame.

Să aplicăm aceasta spiritual. Noi avem hrană care dă viață lumii. Oamenii mor spiritual din lipsă de această hrană, deși strigă în zadar după ea. Noi neglijăm să le-o dăm. Dumnezeu poate găsi și alte căi pentru a-i aduce la mântuire, dar atât, pe cât ne dăm seama, noi am neglijat să ne facem datoria. Noi le-am răpit cu forța mijloacele de viață, și nu vom fi fără vină. Hrana este în mâinile noastre. Dar n'am împărțit-o cu alții. De aceea suntem vinovați.

Despre Hristos stă scris: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor”. Ioan 1, 14. Noi vorbim despre a da altora „lumina”, oferindu-le o broșură, o carte, sau o revistă pentru cetit, sau invitându-i să asculte la vreo predică. Aceasta este bine și recomandat, și trebuie făcut. Dar noi nu trebuie să uităm că mai sunt unele lucruri și mai vitale decât aceasta. „Viața era lumina”. Vieța lui Hristos era lumina, și așa trebuie să fie și viața noastră. Dar orice carte, broșură, sau revistă am distribui pentru întinderea luminii, viața noastră trebuie să armonizeze cu literatura pe care o folosim. Vieța lui Hristos era o lumină. Oamenii puteau privi la El și urma exemplul Său, întorcându-se dela căile lor sucite. Dar, după cum Hristos era lumina, tot

astfel, zice El, și despre noi: „Voi sunteți lumina lumii”. Mat. 5, 14. Ce mare răspundere pune aceasta asupra fiecărui creștin! Dacă vieța noastră este „lumina lumii”, și noi neglijăm să luminăm, iar lumea este lăsată în întunec, atunci cum putem scăpa și noi? Așa dar, dacă nu dăm lumii ceea ce îi este necesar pentru vieța ei spirituală, suntem într'adevăr călcători ai poruncii „Să nu ucizi”. Și, ce este mai rău,uciderea trupurilor sau a sufletelor lor?

Așa dar, dacă vreau să nu fiu călcător al acestei porunci, atunci trebuie să dau lumina lumii, prin vieța mea. Trebuie să duc o vieță sinceră înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Nu trebuie să ascund lumina mea sub obroc, ci s'o pun în sfeșnic. Mat. 5, 15. Sfeșnicul este Comunitatea. Eu trebuie să aparțin bisericii. Și lumina mea trebuie să lumineze. Dar dacă sunt în stare să dau mai multă lumină decât fac, și dau numai o rază slabă, nu-mi fac datoria deplină. Atunci răpesc lumii lumina, pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o pentru ea. Trebuie să depun deci cele mai bune eforturi, dacă voiesc ca să aud în cele din urmă, cuvintele de aprobare: „Bine ai făcut”.

Tot ceea ce noi vorbim, sau facem, care tinde să oprească pâinea vieții dela lumea înfometată, este o călcare a poruncii. Dacă noi oprim, sau nu plătim cu sinceritate zecimea; dacă reținem darurile noastre pentru vreun motiv oarecare; dacă împiedecăm pe copiii noștri de a se preda lucrării, sau neglijăm a-i încuraja la aceasta; dacă neglijăm a da copiilor noștri educația creștină; dacă neglijăm a lua parte la străduințele Comunității pentru salvarea de suflete, conform cu capacitatea și pregătirea noastră, dacă neglijăm să ne rugăm pentru suflete și pentru succesul lucrării; dacă criticăm și slăbim mâinile lucrătorilor; dacă neglijăm să ne întrunim cu poporul lui Dumnezeu și nu mergem la casa de rugăciune; dacă neglijăm rugăciunea și devoțiunea personală, lipsin-

du-ne astfel de tăria ce se câștigă prin împărțire cu Dumnezeu; dacă luăm parte la dansuri și la localurile de petrecere; dacă, prin îmbrăcămintea noastră dovedim înclinarea noastră spre lume, — dacă, în scurte cuvinte, neglijăm să trăim după înaltul privilegiu al chemării creștine, atunci vom fi trași odată la răspundere pentru aceasta.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. Într'adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării; pentru aceștia, o mireasmă de moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de vieță spre vieță. Și cine este deajuns pentru aceste lucruri? Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos”. 2 Cor. 2, 14—17.

Noi suntem sau o mireasmă de moarte spre moarte, sau de vieță spre vieță. Toți avem de trebuință a ne ruga lui Dumnezeu ca să ne ajute, spre a trăi astfel ca vieța noastră să fie o binecuvântare pentru alții ca o mireasmă de vieță spre vieță, și ca o adevărată lumină a lumii.

Chemarea pentru a lucra

De departe și de aproape vine chemarea. Din colțurile îndepărtate ale pământului se aude apelul unei lumi ce moare față de lucrurile spirituale, a oamenilor ce băjbăie în pustia întunecoasă a păcatului. Toate aceste lucruri ne stau în față și pe lângă acestea, chemarea unor evenimente ce se desfășoară cu mare repezițiune, amenințând Europa și omenirea cu judecata necruță-

toare. Chemarea, ori de unde ar veni, este o somație care ne poruncește să ne împlinim datoria noastră față de cauza lui Dumnezeu în cel mai greu ceas al istoriei.

Într'adevăr, chemarea la servire n'a fost niciodată mai mare decât acum. Lucrarea de evanghelizare de pretutindeni ne îndeamnă la o ajutorare unită a bisericii. Africa și câmpurile din insule făgăduesc roade ne mai întâlnite până acum. Acolo lucrarea de vestire a Evangheliei celei veșnice nu trebuie să sufere nicio întârziere, căci mii de suflete răscumpărate cu sânge sunt în ultima clipă când mai pot fi ajutați. În patrie este în curs de pregătire un seceriș bogat pentru împărăția cerurilor și cere fondurile trebuincioase și brațe gata de lucru. Războiul s'a întins mult, și inimile oamenilor, cuprinse de nerăbdare și suferință, se deschid în fața gândurilor despre veșnicie. „Ce înseamnă toate aceste lucruri?” este întrebarea ce stă în fața milioanelor de minți. Noi cunoaștem viitorul acestei lumi, și suntem legați de datoria de a împărții cunoștința noastră despre adevărul profetic cu acei ce sunt mai puțin favorizați decât noi. Noi avem o solie dela Dumnezeu pentru neamul omenesc, solia Sa pentru o lume frământată și răscolită de războaie; să ne ridicăm pentru ca lumina noastră să strălucească în jûrul nostru. Isa. 60, 1. 2.

Europa trece prin furtuna cumplită a lipsurilor. Totuși este greu de spus ce anume rezervă viitorul apropiat lucrării noastre organizate. Una știm: vremuri grele, după cum spune Sfântul Apostol Pavel, s'au abătut asupra pământului. Totuși putem să privim în față viitorul cu încredere și cu hotărâre neclintită. În ciuda greutăților și a planurilor rele a marelui vrăjmaș al cauzei lui Dumnezeu, lucrarea va merge înainte până la triumful final. Făgăduința este: „Omul Te laudă chiar și în mânia lui, când Te îmbraci cu toată urgia Ta”. Ps.

(Urmare la pag. 11)

Hotărîri mari

Pe ziua de 11 Iulie 1940 am fost primiți în audiență de dl. Radu Budișteanu, pe vremea aceea Ministrul Cultelor și Artelor, și am avut privilegiul de a expune înaintea d-sale și a celor mai apropiați colaboratori ai săi, felul cum noi înțelegem a ne face datoria în vremurile acestea. Prin graiul fratelui V. Diaconescu, Secretar al Uniunii pentru chestiunile privitoare la libertatea cultului, am arătat că noi considerăm că am înțeles realitățile spirituale ale vremurilor și, așa cum martori nepărtinitori o mărturisesc, ajungem prin puterea Sfintei Evanghelii la un etaj superior de viață morală. De asemenea am arătat că noi ne facem datoria sincer față de Țară și față de semenii noștri. Impresia a fost că problema a fost clarificată, deoarece au trecut două luni fără ca să fim împiedecați în libera exercitare a cultului și misiunii noastre.

În ziua de 9 Septembrie 1940 la Radio și a doua zi prin presă s'au făcut cunoscut deciziile luate de dl. Radu Budișteanu, pe vremea aceea Ministrul Cultelor și Artelor. Prin aceste decizii se hotăra ca „toate asociațiile religioase autorizate să funcționeze prin deciziunea ministerială Nr. 31.999 din 1939 își încetează imediat orice activitate, întrucât au fost desființate de drept și de fapt prin deciziunea noastră Nr. 42.352 din 1940”. Se decreta de asemenea închiderea caselor de rugăciuni. Se cerea ca preoții diferitelor culte să supravegheze dacă cineva se abate dela acele decizii, iar acei funcționari cari ar fi tolerat sau ascuns abateri dela decizie erau amenințați cu imediata destituire din posturile ce ocupau. Imobilele în care erau instalate casele de rugăciune trebuia să treacă în proprietatea Statului care să le dea destinația cea mai potrivită nevoilor materiale ale cultelor creștine.

Era surprinzător de dureroasă această decizie. În tot locul unde ajungea vestea aceasta, credincioșii, cu sufletul amărit, alergau la rugăciune și post. Cei cari aveau rolul de vrăjmași ai Bisericii se bucurau și petreceau. S'au grăbit mulți asemenea oameni să pună stăpânire pe casele de rugăciuni ale creștinilor adventiști și baptiști. Nu mai lăsăm și în scris să se arate ce s'a făcut în unele locuri.

Comitetul Uniunii noastre s'a întrunit și cea dintâi măsură a fost să îndemne pe credincioșii la post și rugăciune. Apoi s'au făcut cuvenitele întâmpinări la Conducerea Țării. Am aflat spre bucuria noastră că măsurile cerute de decizie nu erau o preocupare a Guvernului. Am fost primiți cu bunăvoință în tot locul. De altfel chiar multe persoane cu cari stam de vorbă arătau că nu este drept a se proceda în felul acesta față de cetățenii cari se arătau credincioși în toate obligațiile lor față de Țară și față de semenii lor.

În timpul acesta ne-au apărut mai scumpe ca oricând făgăduințele Domnului; iar împărăția Lui mai de dorit decât orice. Cu siguranță Bunul Dumnezeu a fost foarte aproape de copiii Săi cei întristați. Legăturile frățeste s'au făcut și mai strânse, iar rostul nostru de reprezentanți ai Impărăției Cerurilor a apărut și mai clar. În birourile Uniunii s'au făcut multe rugăciuni de către servii cei valoroși ai Domnului.

Se apropiase ziua Domnului Vineri 13 Septembrie 1940. În preajma începutului Zilei de Odihnă ne mai aflam câțiva la biroul Uniunii și deodată suntem chemați prin telefon. Din partea d-lui Radu Budișteanu ni se comunica să fim la ora opt la Minister pentru a fi ascultați în privința obiecțiilor ce avem față de deciziile cari ne desființau.

Împreună cu reprezentanții altor culte la fel lovite am fost primiți și ni s'a spus că, nu se schimbă nimic din decizie. Ni se cereau totuși informații pentru o nouă reglementare.

Ziua care a urmat a fost o zi de post și de rugăciune. Duminică s'au pregătit cele cerute, dar Luni nu mai erau la Ministerul Cultelor și Artelor persoanele cu cari vorbisem mai înainte. Miercuri 17 Septembrie, 1940 ne-am prezentat în audiență la dl. Secretar General Vladimir Dumitrescu la Ministerul Cultelor. D-Sa ne-a spus că vorbește chiar în ziua aceea cu Dl. General I. Antonescu, Conducătorul Statului și Președinte al Consiliului de Miniștri și că după aceea se vor lua măsurile ce se vor crede de cuviință.

Pe ziua de 19 Septembrie 1940, Dl. prof. Tr. Brăileanu, Ministrul Educației Naționale, al Cultelor și Artelor a dat următoarea decizie:

Art. I. — Până la reglementarea definitivă, pe cale de lege, a regimului asociațiilor și comunităților religioase din țară, se suspendă aplicarea deciziilor ministeriale Nr. 43.352 și 42.353 din 9 Septembrie a. c., publicate în Monitorul Oficial partea I No. 216 din 17 Septembrie 1940 în legătură cu funcționarea organizațiilor locale și caselor de rugăciuni aparținând acestor asociații religioase.

Art. II. — Toate deciziile, dispozițiunile și orice măsuri de ordin administrativ contrarii acestei decizii, se anulează.

Art. III și ultim. — Domnul Director al Cultelor din Minister este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispozițiilor deciziei de față, intervenindu-se de urgență la Ministerul de Interne pentru revocarea măsurilor luate referitor la deciziile suspendate.

Dată în București la 19 Septembrie 1940.

Pe ziua de 20 Septembrie 1940 s'a înaintat următoarea telegramă:

Domnului

General Ion Antonescu —
Conducătorul Statului și
Președintele Consiliului
de Miniștri. — Loco.

Suspendarea aplicării Deciziei No. 42.352 și 42.353 ale Ministerului Cultelor, oprirea și revocarea nedreptăților și nelegiuirilor la care îndemneau acele decizii, au produs ușurare în sufletele credincioșilor de Confesiune Adventiștilor de Ziua Șaptea.

Credem că reglementarea viitoare pe cale de lege, la datorii

egale, va acorda Românilor drepturi egale.

Sufletul nostru cere dela Dumnezeu să vă acorde, Domnule General, înțelepciune și putere pentru mântuirea Neamului Românesc.

Președinte, (ss) D. Florea
Secretar, (ss) V. Diaconescu

***

Domnul a făcut să iasă în evidență înaintea Inaltelor Autorități că nu este nicio vinovăție în noi și nu este cazul să ni se aplice acele hotărâri drastice.

Domnul are toată onoarea pentru aceasta.

D. Florea

Sfânta cină — folosirea paharului individual

Am fost întrebat din timp în timp dacă sora White s'a pronunțat vreodată în scris sau în alt fel cu privire la folosirea paharului individual de împărțășanie și dacă ea însăși l-a folosit vreodată. Pentru a fi în stare să dau un răspuns la aceste întrebări, cât mai complet și mai exact cu putință, le-am spus în scris acum câteva luni fratelui Arthur L. White, care în prezent este custodele (custode este cel însărcinat cu administrarea unui bun) manuscriselor și dosarelor de scrisori ale Ellenei G. White, acum păstrate în arhivele clădirii administrației Conferinței Generale din Washington D. C.

Ca răspuns, fratele White îmi scrisese pe data de 22 Aprilie 1940: „Sora White n'a scris nimic cu privire la această chestiune, dar avem în dosarele noastre un număr de comunicări scrise de tatăl meu cu privire la acest lucru și vă voi copia aici patru paragrafe dintr'o scrisoare pe care el a scris-o la 9 Decembrie 1929”.

Înainte de a reda aici aceste patru paragrafe, îngăduiți-mi să

vă spun că tatăl lui Arthur William White, a fost fiul soriei E. G. White. El a lucrat cu mama sa până în vremea morții ei, în 1915. De atunci până în timpul când a murit, în 1937, el a fost custodele tuturor dosarelor cu manuscrisele și scrisorile ei. Din această cauză, el a fost într'o stare mai bună de a ști ce a scris sora White asupra diferitelor subiecte și a fost mai în măsură să cunoască atitudinile și obiceiurile ei decât ar fi putut să fi fost oricare altul. Cele patru paragrafe din scrisoarea dânsului, din 9 Decembrie 1929 sunt următoarele:

„Imi aduc aminte foarte bine că această întrebare (aceea cu privire la folosirea paharului individual de împărțășanie) a fost adusă la cunoștința soriei White de mai multe ori în timpul anilor 1909 până la 1914.

„Ca răspuns la întrebările puse soriei White cu privire la faptul dacă este potrivită și folositoare întrebuintarea paharului individual la serviciul Sfintei Cine, sora White a dat un răspuns uniform anume că chestiunea nu este de un așa caracter

incât să dea naștere la discuții în vreo biserică. Dacă o biserică este unanimă în dorința ei de a folosi paharul comun, și dacă membrii ei au înțeles riscul pentru sănătate făcând așa, este privilegiul lor de a urma aceea ce preferă.

„Pe de altă parte, dacă vreo biserică a socotit că este potrivit să se folosească paharul individual, nimeni să nu creadă că a fost vreo greșală. Mai mult decât atât, dânsa a declarat că având în vedere condițiile de sănătate cari ne înconjoară în acești ani din urmă, dânsa a socotit folosirea paharului individual un obicei mult mai sigur. Aceasta a făcut-o însăși când lua parte la serviciu, unde paharul individual fusese adoptat de către adunare.

„Având în vedere că sora White i s'a dat multă lumină în ce privește Cina Domnului săvârșită de Hristos și ucenicii Lui, având în vedere că ea a scris mult cu privire la săvârșirea Cinei Domnului de către poporul Său în aceste zile din urmă, cuprinzând aproape fiecare fază a stărei spirituale în care trebuie să fim când luăm parte la acel serviciu, și pe temeiul faptului că în niciuna din cărțile sale și în niciuna din predicile sale n'a declarat vreodată că în serviciul Sfintei Cine este potrivit să folosim paharul comun, deci ținând seamă de toate acestea cum și de faptul că ea a dat aprobare pentru folosirea paharului individual, prin aceea că l-a folosit ea însăși, rezultă, mi se pare, destulă dovadă că noi suntem perfect liberi să folosim acea metodă care este mai favorabilă evitării transmiterii de boale”.

Din această scrisoare reiese clar că sora White a înlesnit folosirea paharului individual ca o măsură împotriva transmiterii de boli, și că l-a folosit ea însăși când a luat parte la serviciul Sfintei Cine unde folosirea paharului individual fusese adoptată de către adunare.

Ziua Școlii de Sabat

12 Octombrie 1940

PROGRAM

Cântare

Rugăciune

Lectură: Păstorirea școlii de Sabat

Lectură: Oile neingrijite sunt slabe
Cor sau muzică instrumentală

Lectură: Studiul zilnic al Bibliei

Cântare și rugăciune

Către conducători. — Câte lucruri nu s'au schimbat în acest timp dela Ziua Școlii de Sabat din anul trecut și până astăzi! Evenimentele se succed cu înțeleală. Omenirea pășește grabnic către sfârșitul ei. În toate aceste lucruri trebuie să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu care ne vorbește și ne invită să ne pregătim pentru a le întâmpina. Tocmai pentru aceasta școala de Sabat este destinată, a îndeplini un rol important în această lucrare de pregătire. De aceea este necesar a hotărî ca școala de Sabat să lucreze neîncetat și cu râvnă, încât să poată îndeplini în totul și în cele mai bune condiții misiunea ei de a fi o binecuvântare pentru toți membrii Comunității, ca și pentru tineri și

copii. Să punem la inimă această lucrare și rugându-ne să o aducem la îndeplinire cu iubire și consacrare. În felul acesta școala de Sabat va deveni cu adevărat un mijloc puternic pentru mântuirea sufletelor.

Să nu neglijăm pregătirea pentru Ziua Școlii de Sabat dela 12 Octombrie 1940. Incepeți din vreme pregătirile pentru aceasta. Comitetul școlii de Sabat trebuie să se ocupe cu aceasta și să se roage pentru aceasta. Să pregătim terenul pentru o lucrare personală mai cu seamă acolo unde s'ar vedea o amortire, așa încât această zi specială să poată avea o deplină înăurire. Ziua Școlii de Sabat cu programul ei special trebuie să fie un mijloc puternic pentru creșterea numărului membrilor școlii de Sabat. De asemenea este necesar să se dea îndemnuri pentru studierea zilnică a lecțiilor.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvînteze pentru a îndeplini cu credințioșie această misiune.

Departamentul școlii de Sabat
Uniunea Română

Păstorirea Școlii de Sabat

„Eu sunt Păstorul cel bun”. Ioan 10, 11. Prin aceste cuvinte Isus stabili legătura Sa cu Comunitatea. Totuși pentru supravegherea turmei Sale El are și ajutori, subpăstori. Spiritul profeției ne spune: „Păstorul are subpăstori cari poartă grija oilor și mieilor. Prima lucrare pe care i-a incredințat-o Hristos lui Petru în păstorirea sa fu: „Paște mielușei Mei”! Pentru această lucrare, Petru făcuse deocamdată puține experiențe; el avea nevoie de multă grije și delicatețe, multă răbdare și stăruință. El fusese chemat să servească copiilor, tinerilor, să întărească pe cei noi în credință, să învețe pe cei neștiutori, să le deschidă Scripturile și să-i zidească pentru a fi folositori în serviciul lui Hristos”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 161.

Așa păstori trebuie să fie slujbașii și instructorii școlii de Sabat. Sfatul

pe care l-a dat apostolul Pavel bătrânilor Comunității din Efes, privește și pe aceia cari au răspunderea asupra școlii de Sabat: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v'a pus Duhul Sfânt episcopi (supraveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său”. Fapte 20, 28.

„Slujbașii școlii de Sabat sunt însărcinați cu răspunderi sfinte. Școala de Sabat trebuie să fie locul unde bărbații și femeile, tinerii și copiii, să fie aduși într-o comuniune vie cu Dumnezeu, așa încât Comunitatea să fie o putere și o binecuvântare”. — „Sfaturi pentru Școala de Sabat”, E. G. White, p. 11.

Slujbașii și instructorii școlii de Sabat au în special datoria să păstorească turma. Biblia este inima de unde școala de Sabat își trage viața prin

a cărei activitate trebuie să se descopere puterea Cuvântului lui Dumnezeu pentru mântuirea de păcate și vrednicia în servire. Credințioșii trebuie să se zidească în credință și să aducă pe cei neconvertiți la cunoașterea lui Hristos.

„Ținta școlii de Sabat este mântuirea sufletelor”. Idem, p. 161. Această țintă înaltă trebuie să fie ajunsă prin activitatea slujbașilor acestei ramuri din lucrarea lui Dumnezeu. De o deosebită importanță este supravegherea cu grijă a turmei, aceasta fiind misiunea instructorului. „Lucrarea școlii de Sabat cere multă lucrare personală”. Idem, p. 161. Următorul citat cere o mare deșteptare în această privință. „Această necesitate nu este înțeleasă și apreciată cum ar fi de dorit”. Idem, p. 161. Temelia de bază pe care trebuie să clădească instructorul reiese din următoarele: „Dacă inima instructorului este plină cu recunoștință față de iubirea lui Dumnezeu care i-a fost acordată, aceasta o va putea dovedi ostentindu-se cu zel și iubire la convertirea elevilor săi”. Idem, p. 61.

Această lucrare pentru suflete trebuie făcută nu numai în Sabat. Se cere și în cursul săptămânii mult timp pentru rugăciune, studiu și vizite personale. Turma clasei absoarbe toată atenția păstorului în staulul Școlii de Sabat, dar el trebuie să le conducă și la „ape de odihnă” precum și la „pășuni ierboase”. Instructorilor li se adresează în mod direct următorul îndemn cu privire la această latură foarte importantă a lucrării lor: „Voi trebuie să vă apropiați de ei cu un interes plin de iubire, vizitându-i în căminurile lor, întreținându-vă cu ei asupra experiențelor voastre în lucrurile sfinte, făcându-le cunoscut poziția voastră adevărată și aducându-i pe brațele credinței voastre la tronul Tatălui”. Idem, p. 76. O astfel de lucrare desinteresată va avea ca rezultat o redeştere în fiecare Comunitate. În felul acesta credințioșii vor fi întăriți, cei necredințioși vor fi readuși la turmă și armata de tineri, băieți și fete, care în prezent nu aparțin rămășiței poporului lui

Dumnezeu, va fi câștigată pentru Comunitate.

Fără îndoială că acest îndemn dat de Duhul Sfânt conține o invitație către slujbași și instructori, pentru a ridica lucrarea de câștigare a sufletelor la o treaptă mult mai înaltă decât cea atinsă până astăzi. Printr-o astfel de împlinire a răspunderii lor sfinte, instructorii vor fi mișcați de un spirit de rugăciune spre a înțelege nevoile spirituale ale fiecărui elev din clasă, cerând dela Dumnezeu înțelepciune ca să poată corespunde acestor nevoi. În felul acesta se va stabili o prietenie prin care va fi cu putință instructorului să îndrume pașii celor oboșiți pe calea cea dreaptă. Când școala de Sabat va deveni un mijloc de edificare, de mângâiere, de însuflețire și incurajare în lucrarea misionară, atunci va corespunde planului divin. „Principala lucră de care

avem nevoie este o putere dătătoare de viață, un zel curajos, o adevărată însuflețire, așa încât să domnească în școala de Sabat o atmosferă de evlavie și sfințenie. Trebuie să se vadă un adevărat progres spiritual, teama de Dumnezeu să pătrundă școala de Sabat încât dirigințele și ceilalți slujbași să nu se multumească a se ocupa cu forme moarte ci să folosească orice mijloc pentru binele și succesul școlii”. — Idem, p. 162.

„Consacrarea de sine este pentru dirigințele școlii de Sabat ca și pentru instructori un lucru tot atât de trebuincios ca și pentru predicatori, căci toți sunt părtași la aceeași lucrare de a conduce sufletele la Hristos. Fiecare să lucreze din locul său din același spirit de iubire pentru cei cari greșesc și se poticnesc după cum a lucrat Hristos”. — Idem, p. 157.

Oile neîngrijite sunt slabe

Când Isus investii pe Petru în serviciu pentru a veghea asupra copiilor, El îi puse întrebarea: „Mă iubești”? Și la răspunsul lui Petru El îi zise: „Paște mielușei Mei”. Pentru a ilustra cu câtă iubire gingașe se îngrijește El de copiii Săi, Isus Se asemănă pe Sine cu un păstor bun. Poporul Său este asemănat cu o turmă în care mielușei reprezintă pe toți cei mici.

Despre Franz Xavier, marele misionar iezuit, se povestește următoarea întâmplare: Odată când lumea venea cu grămada la el și se simțea sleit de puteri, spuse servitorului său: „Trebuie să dorm căci altfel mor! De aceea, oricine va veni, să nu mă scoli”. Apoi intră în cort, iar credinciosul său paznic se așeză de veghe. Deodată Xavier văzu la ușa cortului figura oboșită a Domnului care îi făcea semn să se apropie de El. Puțin cam speriat Xavier zise: „Am făcut o greșeală! Am făcut o greșeală! Când vine un copilaș să mă scoli!” Așa Se comportase Isus, prietenul copiilor, când fusese pe pământ. Când un copil se afla în nevoie, El era gata să răspundă la strigătul Său, și astăzi El face la fel.

Cineva a zis pe drept cuvânt: „Nicio turmă din cea mai sălbatică pădure nu este inconjurață de atâtea primejdii cum sunt copiii din această lume”. Prin Spiritul profeției ni se dă sfaturi să învățăm pe copii într-un

mod simplu dar cu multă temeinicie. „Isus iubește pe cei mici. El a simțit cu cei tineri despre cari știe cum caută Satana să-i momească pe calea cea largă și să le-o înfățișeze într-un chip atrăgător. Isus porunci ingerului să inconjoare pe aceste suflete fără experiență cu o pază specială în căminurile lor, în viața școlară și în școala de Sabat”. — „Sfaturi pentru școala de Sabat”, p. 158, 159.

În decursul istoriei acestui pământ niciodată copiii nu au fost inconjurați de atâtea primejdii ca astăzi. După părinți, instructorul școlii de Sabat ocupă locul cel mai important pentru formarea spirituală a copiilor față de cari el se îngrijește pentru hrana spirituală, încât mintea și inima lor să fie umplută cu o influență cerească.

Nimic nu preocupă mai mult pe părinții unui nou născut decât ca hrana să fie în așa fel ca să contribuie chiar din primul moment la o dezvoltare normală din toate punctele de vedere, căci numai astfel se poate ști dacă copilul a avut sau nu o hrană bună și nutritivă. Când dela începutul vieții starea copilului este rea, perspectiva unui corp tare și viguros nu este favorabilă. Este de cea mai mare importanță ca chiar din prima zi de naștere, micuțul să fie hrănit cum se cuvine. Tot astfel stau lucrurile și în viața spirituală. Toată viața depinde de temelia pe care

am pus-o la începutul vieții. În primii șase ani ai vieții, copilul este impresionat în modul cel mai lesne de cele din afară și acestea lucrează mai departe asupra dezvoltării sale din viitor când i se predă învățătura. Pruncia și anii de grădiniță sunt temelia pe care se clădește viața religioasă a copilului.

„Din timpuri foarte vechi Izrailitii credincioși dădură o foarte mare atenție educației tineretului. Domnul dăduse instrucțiuni cum să fie învățați copiii din fragedă pruncia, să vadă iubirea și măreția Lui, așa cum mai ales se descoperă în legea Lui, și cum se vede în viața poporului Izrael. Cântecule, rugăciunile și învățăturile din Sfânta Scriptură trebuie să fie potrivite la mintea lor”. — „Hristos Lumina lumii”, p. 54.

Aceste instrucțiuni pătrunzătoare pe cari credincioșii din vechiul Izrael le-au dat copiilor lor, sunt valoroase și pentru noi. Cuvintele: „Bine slugă bună și credincioasă” nu vor fi rostite niciodată acelor cari nu și-au îndepărtat cu credincioșie datoria lor. Hristos manifestă nu numai interes pentru copii, ci El descrie copilăria ca fiind de o deosebită curăție. Faptul că lua pe cei mici în brațele Sale și îi binecuvânta, a fost totdeauna considerat de către creștini ca o dovadă de înalta lor valoare și curăție firească. Din exemplul Său să învățăm care trebuie să fie poziția noastră față de copii.

Pentru a corespunde nevoilor copiilor au fost stabilite patru departamente: grădina de copii, departamentul pentru copii din primii ani de școală, departamentul juniorilor și departamentul tineretului. Pentru fiecare din aceste departamente se pregătesc lecțiuni speciale, iar cântărilor, rugăciunile, istorisirile misionare și exercițiile ușoare sunt adaptate diferitelor vârste. Când dirigințele școlii de Sabat și instructorii diferitelor departamente pentru copii lucrează cu temei având ținta de a aduce pe școlari ca dar lui Dumnezeu și a-i forma pentru servire, aceasta va face să crească curajul și tăria celor credincioși. Când ei sunt neglijați, creșterea lor spirituală este împiedecată și sfârșește prin a se opri. Instructorii trebuie să lucreze în așa fel pentru elevii încredințați lor, ca unii cari au să dea socoteala de aceasta.

Masa școlii de Sabat este pregătită din belșug cu hrană spirituală pentru copilași. Asupra părinților și instructorilor zace răspunderea de a fărâmița

în bucăți mici pâinea vieții prin studiu serios și rugăciune, așa încât copiii să o poată lua.

De ce au copiii un zel atât de binevoitor? Despre ei ni se spune că „la încheierea istoriei acestui pământ mulți dintre acești copii și tineri, vor pune în uimire pe oameni prin mărturiile lor pentru adevăr cari vor fi date într'un mod simplu dar dela Duhul Sfânt și cu putere. Ei au învățat teama de Dumnezeu și inimile lor au fost mișcate prin studierea Bibliei cu atenție și stăruință în

rugăciune. Într'un viitor apropiat, mulți copii vor fi umpluți de Duhul Sfânt și adevărul va fi vestit în lume într'un timp când această lucrare nu se va putea face de către membrii cei în vârstă ai Comunității". — „Sfaturi pentru școala de Sabat", pp. 166. 167.

Poate că lucrarea noastră în această direcție este incropită, totuși să nu slăbim în stăruințele noastre energice pentru copii, căci nu este un mai mare privilegiu decât a conduce pe copii cu pași siguri în împărăția lui Dumnezeu.

Studiul zilnic al Bibliei

În planul Său prevăzut de mai înainte, Dumnezeu a pus în fața familiei omenеști alegerea vieții sau a morții. „Iată, îți pun înainte viața și binele, moartea și răul... Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că îți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul Dumnezeuul tău, ascultând de glasul Lui, și lipindu-te de El: căci de aceasta atărnă viața ta și lungimea zilelor tale". Deut. 30, 15—20.

Isus a spus că viața depinde de cunoștința ce o avem despre Dumnezeu. Isus Hristos este chipul Tatălui; așa că dacă cunoaștem pe Isus, îl cunoaștem pe Tatăl. Noi îl putem cunoaște pe Mântuitorul numai prin studierea Cuvântului Său și este de cea mai mare importanță ca să-l studiem pentru a ajunge la cunoașterea de Dumnezeu. Acesta nu trebuie să fie o studiu superficial. Psalmistul David se exprima când vorbea despre cel credincios, că el cugetă zi și noapte la legea lui Dumnezeu. Spiritul se exersează prin cugetare și el trebuie să se exerseze într'un mod natural pentru ca să se poată întări importanța fiecărei promisiuni și să-și însușească slava și minunăția lor. Pentru mintea noastră mărginită este cu neputință să înțeleagă mărirea, adâncimea și frumusețea ce răsare dintr'o singură făgăduință a lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la aceasta este necesară consacrarea temeinică a studiului, la rugăciune și la o atentă cercetare de sine.

Dacă vrem să înțelegem pe deplin semnele nenumăratelor Sale făgăduințe atunci trebuie să procedăm într'un mod bine definit. Ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu este esențială pentru ca înțelegerea noastră asupra adevărului să se trezeas-

că. „Teama de Dumnezeu este începutul înțelepciunii".

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu dezvoltă tăria caracterului. Psalmistul spune: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătoesc împotriva Ta". Și în Isaia 33, 6 ni se spune: „Zilele tale sunt statornice, înțelepciunea și priceperea sunt un izvor de mântuire; frica de Domnul, iată comoara Sionului". Înțelepciunea și cunoștința de felul acesta o poate da numai Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce se spune în timpurile cele vechi despre ascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu se potrivește și astăzi: „Căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor". Deut. 4, 6. „Poruncile Domnului sunt drepte, cine le implinește nu se va clătina niciodată". Numai ele garantează cinstea fiecăruia, curăția căminului, bunul mers al societății și tăria națiunii. În toate greutățile vieții, în toate trierile și luptele, regula sigură și infailibilă este să facem voia lui Dumnezeu.

Când studierea Bibliei ni se pare plictisitoare trebuie să săpăm și să pătrundem mai adânc în conținutul ei pentru a descoperi frumusețile ei. În felul acesta vom descoperi că pe fiecare din paginile ei stau ascunse comorile înțelepciunii și ale științei. Ea este un însoțitor plăcut pe calea vieții noastre și un prieten sincer. Ea nu ne condamnă când suntem învinși, ci ne arată cum putem ieși biruitori.

În tot decursul anului, școala de Sabat ne-a îndemnat să studiem lecțiunea zilnic, nu numai cu scopul de a raporta, a primi certificate sau altceva de felul acesta, ci pentru a trezi și dezvolta interesul pentru Sfânta Scriptură în viața membrilor și tineretului din școala de Sabat. Această societate este mai prețioasă decât oricare alta de pe pământ. În

tot timpul acesta ideea călăuzitoare a fost: noi trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea tărie de caracter și pentru a ne face în stare să rămânem tari în vremurile grele: Când pornim cu acest gând la studierea Bibliei, cu ajutorul studiului zilnic al lecțiunii vom gusta cu adevărat o comuniune cerească. Noi trebuie să pășim la acest studiu cu un simțământ de bucurie. Deprinderea studierii zilnice a Bibliei ne aduce într'o zilnică comuniune cu cerul și ne formează pentru serviciu aci pe pământ. Reușita noastră în viață depinde de măsura în care ne vom strădui să înțelegem temelia adevărului lui Dumnezeu

(Urmare dela pag. 6)

76, 10. Noi avem să ne temem numai de mânia lui Dumnezeu. În curând însă mânia strânsă a lui Dumnezeu va fi revărsată neamestecată asupra păcatului și păcătoșilor nepocăiți. Apoi vânturile luptei din urmă vor distruge lumea, și umbrele nopții veșnice în care nimeni nu mai poate să lucreze se vor așterne peste oameni.

Dar trebuie ca în aceste clipe întârziate, înainte de apusul soarelui, să chibzuim pentru înaintarea lucrării Evangheliei. Apoi să lucrăm cu curaj și neobosiți. Cea mai urgentă datorie a noastră astăzi este un avânt unanim și plin de succes pentru Campania de Toamnă. Mulți din cei ce au fost lucrători credincioși în campania din anul trecut sunt acum refugiați în vreun loc singuratic. De aceea, noi trebuie să facem partea noastră cum și pe a lor. Cât de fericiți ar trebui să fim noi — că privilegiul de a lucra pentru Dumnezeu este încă al nostru și că partea lor nu ne-a scăpat nouă!

Anul de îndurare 1940 este încă un timp în care ni se oferă ocazia. Uniți în inimi și în eforturi, să împlinim în chip neobosit lucrarea încredințată nouă pentru ca solia să fie dusă cât mai repede până în cele mai îndepărtate colțuri ale câmpului seceratului, și lucrarea să fie încheiată.

DENTRU CEI MICUȚI

O pereche de turturele

În seara următoare, când mica societate se întruni din nou, copiii începură a cere diferite lămuriri cu privire la țăpul din pustie, cum și despre alte lucruri; și mătușica le explică totul cu bucurie, văzând că inteligenții săi nepoței voiau să înțeleagă bine diferitele chestiuni cu privire la jertfele ce se aduceau pe vremuri și cari simbolizau sacrificiul cel de mare preț pe care Domnul Isus Hristos avea să-l facă pentru omeniirea păcătoasă. Din vorbă 'n vorbă, ajunseră și la jertfele pe cari trebuiau să le aducă cei săraci, cari nu aveau posibilitatea să aducă jertfe mai scumpe.

— Chiar și turturele erau adesea aduse ca jertfă, zise mătușica.

— Povestește-ne și despre asta, dragă mătușică, zise Magda. Și mătușica începu:

— Cam la vreo 14 zile dela nașterea Mântuitorului, Maria și Iosif L-au adus la Ierusalim în templu, pentru a-L înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru trebuia făcut, fiindcă așa era orânduit de lege; și pentrucă acum Isus era asemenea oamenilor, trebuia să se procedeze și cu El în totul după cuvântul legii.

La fiecare întâi născut, legea cerea ca jertfă pentru mamă un miel adus ca ardere de tot, și o turturea ca jertfă de ispășire. Legea însă îngăduia, ca atunci când oamenii erau prea săraci, puteau să aducă o pereche de turturele sau de porumbei tineri, unul ca ardere de tot, iar celălalt ca jertfă de ispășire.

Iosif și Maria erau săraci, și

când ei intrară în Templu, preotul nu văzu în ei decât o simplă pereche de părinți din Galileea. Nimic nu atrăgea atenția asupra lor, și ei nu aduseră decât jertfa pe care o aducea clasa oamenilor săraci.

Jertfa fu adusă și preotul stătea cu copilașul în brațe în fața altarului. Apoi îl dădu înapoi mamei Sale, după care el scrisese numele Isus pe lista întâilor născuți.

El nu s'a gândit deloc că copilașul pe care îl ținuse în brațele lui ar fi regele mării. Nici nu-i trecu prin minte că ar putea fi Mântuitorul poporului său.

Atunci Simeon intră în templu. El văzu pe părinții sărmani și când privi spre ei, Duhul Domnului veni peste el, și o mare bucurie îi umplu inima, o bucurie pe care încă n'o încercase în viața lui. Copilașul din brațele mamei Sale era însuși Isus! . . . . Ce mult dorise el totdeauna să ajungă să-L poată vedea față în față! Și iată că dorința îi fusese împlinită. El luă copilașul, și ținându-L către cer, izbucni în strigătul de bucurie:

— Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, căci au văzut ochii mei Mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău!

Când profeteasa Ana care avea 84 de ani auzi aceste cuvinte își ridică fața și mulțumi lui Dumnezeu că și ea a avut favoarea de a vedea pe Mântuitorul lumii.

Deși născut în umilință, copi-

lașul adusese pentru toți oamenii o mare și nesecată bogăție de iubire și milă, așa că noi cu toții luăm din ea și totuși nu putem pătrunde înălțimea și lărgimea acestei iubiri dumnezeiești, descoperită prin Isus Hristos! . . . .

Părinții pământești ai Domnului Hristos n'au putut aduce o jertfă mai însemnată, dar cu ce iubire pământească trebuie să fi privit în ceasul acela Dumnezeu cerurile spre ei!

La fel și noi dacă îi aducem ce avem, și închinăm de asemenea și ființa noastră întreagă lui Dumnezeu, atunci bunul nostru Tată ceresc va lăsa să cadă asupra noastră din belșug binecuvântările Sale.

Trad. de Olga Irod

AVIZ

În urma măsurilor luate în ultima vreme a fost necesar să organizăm Conferința noastră din Transilvania. Conferința are acum sediul la Sibiu, Strada Rosenfeld No. 4.

Slujbașii Conferinței sunt:

M. Manchen, președinte.

Șt. Albulescu, secretar-cassier.

I. Prewlitz, secretar pentru departamente.

Până la sosirea fratelui Manchen, comitetul Uniunii a însărcinat pe fratele P. Hermann să conducă lucrările Conferinței Transilvania.

Toată corespondența se va trimite pe adresa mai sus amintită. Sumele vor fi trimise pe adresa: Șt. Albulescu, Str. Rosenfeld No. 4, Sibiu, prin mandat poștal (nu prin CEC).

Misiunea Internă

Sabatul dela 5 Octombrie

Program

Cântare de deschidere

Rugăciune

Studiu biblic: Marcu 13, 32—37; Luca 14, 21—23.

Raportul conducătorului misionar sau al secretarului, cu privire la lucrarea cu Revista de Toamnă

Cântare

Lectură: În căutarea pietrelor prețioase

Lectură: Continuarea lucrării cu Revista de Toamnă

Lectură: Răspunderea slujbașilor Comunității

Rugăciune de consacrare

Cântare de închidere

Rugăciune.

Notă către conducători. — Am ajuns la o nouă lucrare cu Revista de Toamnă. În timp ce alte Comunități și-au ajuns ținta, unele poate că nu au ajuns-o. Ținta trebuie hotărâtă din timp, să se facă planuri din vreme și să se dea sfaturi și încurajări. Ceea

ce mai rămâne de făcut să se facă în grabă. Dar astăzi este timpul să dăm o deosebită atențiune acelor nume de persoane cari au manifestat un interes deosebit pentru adevărul lui Dumnezeu. Se atrage îndeosebi atențiunea conducătorilor asupra articolului intitulat: „Răspunderea slujbașilor comunității”. Dacă timpul vă permite ca să citiți acest articol cu ocazia serviciului divin din Comunitate, atunci cetiți-l, dacă nu, cel puțin slujbașii comunităților să fie în cunoștiință de aceste sugestii și anume de a conlucra la succesul lucrării de continuare a campaniei cu Revista de Toamnă. Fie ca să aveți strânse în comunitățile dvs un mare număr de adrese ale persoanelor interesate pentru adevăr ca seceriș din lucrarea cu Revista de Toamnă și să se lucreze cu ele în mod înțelept și conștiincios, deosebind grâul de neghină și culegând pe cei cu inima sinceră.

Departamentul Misiunii Interne
Uniunea Română

În căutarea pietrelor prețioase

Anul 1940 constituie o nouă piatră kilometrică în călătoria poporului lui Dumnezeu către „locul” pe care Mântuitorul nostru S'a dus să-l pregătească, — locuințe pe cari El este gata și dornic să la dea acelor cari vor primi invitația la ospățul nunții Mielului. „Veniți căci toate sunt gata”, trebuie să fie solia fiecăruia dintre copiii credincioși ai lui Dumnezeu din toate țările din lume. Cu adevărat lucrurile din ceruri sunt gata și așteaptă să fie date în primire celor mântuiți din toate veacurile. Totuși mai sunt multe suflete în jurul nostru, în vecinătatea noastră și în cercul Comunității noastre, cărora încă nu le-a fost adresată invitația.

Ce s'a făcut în vederea invitației Evangheliei în timp ce am mers în lucrarea cu Revista de Toamnă și am venit în contact cu mii de familii? S'a calculat în mod aproximativ, că în fiecare an, sunt vizitate în toată lumea prin lucrarea cu Revista de Toamnă, între patruzeci și cincizeci de milioane de suflete. Ce mare

multime este aceasta! Și ce mari posibilități pentru noi eforturi evanghelice! Ce minunată ocazie pentru semănăt este lucrarea cu Revista de Toamnă.

Pentru un număr dintre aceste milioane de suflete vizita lucrătorului umil cu Revista de Toamnă va fi poate prima și ultima ocazie pentru a cunoaște solia lui Dumnezeu pentru astăzi; dar pentru mulți va fi începutul unei serii de vizite pentru a le duce lumina adevărului prezent. Să nu contăm noi pe toți aceia cari participă și dau o deosebită atențiune și stăruință continuării acestei lucrări începută cu Revista de Toamnă?

În fiecare an cu această ocazie se găsec multe suflete cari dovedesc un interes deosebit pentru solia zilei și orei prezente. Prin eforturi potrivite și bine îndreptate, aceste suflete ajung să cunoască pe Adventiștii de Ziua Șaptea. Până la venirea Domnului și a zilei când vor fi adunați toți cei mântuiți, nu putem să cunoaștem pe deplin roadele acestei lucrări

cu Revista de Toamnă. Trebuie să se facă planuri de către conducătorii de districte și comitete ca să se ia notă de fiecare persoană interesată și să se continue lucrarea începută. Această lucrare de continuare trebuie dusă cu ajutorul literaturii, lecturilor biblice, adunărilor în familie, prin invitații la adunare, sau o combinație din toate acestea.

S'a constatat că trimiterea revistei Semnele Timpului, și a altor broșuri timp de câteva luni, la acele persoane cari se dovedesc a fi interesate, a deschis ocazia pentru vizite misionare, înlăturarea anumitor păreri greșite și adăogiri de suflete la Comunitate. Acest fel de efort nu trebuie părăsit, ci pus în aplicare imediat, fie în strânsă legătură cu lucrarea Revistei de Toamnă sau după aceea. Să se caute ocaziile pentru a face fapte bune. În timp ce surorile dela Tabita își fac partea lor cu Revista de Toamnă suntem siguri că ele vor fi în căutarea acelor ocazii de a aduce servicii celor în lipsă.

Când lucrarea cu Revista de Toamnă este bine organizată și îndeplinită, ea deșteaptă mult interes misionar, precum și fapte de binefacere cu un rezultat minunat în strângerea fondurilor, mărturisirea personală despre Hristos, îmbogățind pe cel care dă cât și pe cel care primește și aducând un bogat seceriș de suflete la izvorul apei vieții.

Să fim tari și curajoși și „nimeni să nu creadă că am făcut prea mult. Nu, noi am făcut prea puțin. Lucrarea pe care o facem noi acum trebuia făcută cu mulți ani înainte. Planurile noastre trebuie să se lărgească și operațiunile să se extindă. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o Comunitate a cărei membri să se deștepte și să facă tot ce pot”.

„Noi nu suntem lăsați singuri în această lucrare. Noi suntem conlucrători cu Dumnezeu, părtași la mijloacele cerești... Conducătorul mântuirii noastre se află pe toate câmpurile de luptă împotriva rățăcirii. Adevărul pe care noi îl trăim dă cea mai mare încurajare aceluia efort consacrat și stăruitor depus de energiile omului muritor. Noi trebuie să avem curajul eroilor și credința martirilor”. — E. G. White, „Istoria biografică”, p. 294.

Continuarea lucrării

„Vă voi face pescari de oameni”, a spus Isus ucenicilor Săi. Pentru fiecare creștin se află o țintă divină. A fi un ucenic, un membru al Comunității creștine, înseamnă a fi un „pescar” cu succes. În marea mulțime din mijlocul nostru care așteaptă o explicație asupra evenimentelor prezente putem să aruncăm năvodul Evangheliei pentru a strânge aceste suflete prețioase.

Domnul nu chiamă numai pescari, ci și vânători, așa cum declară profetul Ieremia: „Tată, trimet o mulțime de pescari, zice Domnul, și-i vor pescui, și după aceea, voi trimete o mulțime de vânători, și îi vor mâna pe toți munții și pe toate dealurile, și în crăpăturile stâncilor”. Ieremia 16, 16. Sunt unele suflete cari trebuie vâdate. Acestea ascund adevărata povară și neliniște de pe inimile lor, totuși ele sunt gata să asculte solia lui Dumnezeu când sunt căutate și apropiate cu iubire și înțelepciune.

În lucrarea cu Revista de Toamnă, Domnul nu ne-a pus numai ținta de a strânge mijloace. Iată ce așteaptă El din partea reprezentanților Lui să facă: „Noi trebuie să dăm omenirii lumina adevărului așa cum este descoperită în Scripturi și trebuie să primim dela oameni ceea ce Dumnezeu îi îndeamnă să dea pentru lucrarea Sa”. — „Servirea creștină”, p. 168.

În fiecare an venim în contact cu milioane de persoane prin lucrarea cu Revista de Toamnă și fiecare an ne aduce un seceriș de suflete câștigate ca rezultat al acestui contact. O răspundere personală zace peste fiecare membru al bisericii și această răspundere este definită în mod clar după cum urmează:

„Căutați cu sârguință sufletele cari pier... Veghiați asupra sufletelor ca unii cari trebuie să dați socoteala... Să fim solitori în împrăștierea literaturii care a fost pregătită cu îngrijire pentru folosul acelor cari nu sunt de o credință cu noi. Să facem din fiecare ocazie tot ce putem mai mult pentru a atrage atenția celor necredincioși. Să punem literatura în orice mână care o primește. Să ne consacram noi înșine pentru vestirea soliei. „Pregătiți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru”. — „Servirea creștină”, p. 169.

Total nostru ceres îngăduie stările prezente din lume — războiul, acci-

dentele, dezastrele, teama, supărările, etc., — cu scopul ca să trezească pe oameni să cugete serios și să se pregătească pentru veșnicie. În vizitele noastre cu Revista de Toamnă trebuie să se practice o deosebită atenție în însemnarea acelor nume și adrese de persoane care dovedesc bunăvoință pentru cercetarea adevărului. Împărțiți broșuri. Faceți planuri pentru răspândirea gratuită a scrierilor, împrumutați cărțile voastre vecinilor voștri. Căutați să plasați câte un exemplar din cartea „Calea către Hristos” în fiecare cămin din vecinătatea voastră.

„Timpul prezent este de o impor-

tanță covârșitoare pentru toate sufletele. Conducătorii și oamenii de stat, oamenii cari ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei cugetătoare din toate clasele, și-au pironit atenția lor asupra evenimentelor cari au loc în jurul nostru. Ei văd relațiile cari sunt astăzi între națiuni. Ei observă încordarea care pune stăpânire peste orice element de pe pământ și recunosc că în curând trebuie să se petreacă ceva deosebit și hotărâtor, — că lumea se află pe marginea unei crize înspăimântătoare. — „Profeți și regi”, p. 537.

Fie ca Dumnezeu să ajute pe fiecare credincios să fie un adevărat câștigător de suflete, — un „pescar” și un „vânător” în întunericul unei lumi pierdute și fără nădejde.

Răspunderea slujbașilor Comunității

Urmărind interesul trezit cu Revista de Toamnă, ca și cu celelalte ramuri de activitate misionară, slujbașii Comunității ocupă un loc important. Ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu la conducerea grupelor în lucrarea de câștigare a sufletelor. Ei au fost aleși de Comunitate ca să o conducă, și Comunitatea nu va înainta mai departe decât înaintează slujbașii ei. Membrii Comunității primesc planurile și sugestiile slujbașilor Comunității, când se fac planuri hotărâte, și țin pas cu ei concludând în serviciu.

Nici o altă lucrare din cursul anului nu ne pune în legătură cu atât de multe suflete. Milioane de suflete vin în legătură cu noi și în urma noastră se împrășteie paginile tipărite cari arată cetitorului unde se pot primi și alte informațiuni. Pe lângă Revista de Toamnă oferită spre abonare sau singură, multe Comunități aprovizionează pe frați cu literatură pentru a fi date acelor persoane cari n'au dăruit nimic și în felul acesta sămănța adevărului să se împrășteie în fiecare familie vizitată. Această literatură să fie șampilată cu adresa de unde vor primi și altă literatură sau informații. Ambele metode deschid ocazii pentru continuarea lucrării dacă vom căuta și însemna acele nume cari dau dovadă de interes.

Cum să urmărească comunitatea pe aceste suflete interesate după adevăr?

1. Trebuie să se prezinte de către conducătorul misionar un program lămurit de lucru și aprobat de Comitetul Comunității.

2. Membrii trebuie să fie informați

cu privire la acest plan și îndemnați să noteze pe toți aceia cari dau dovadă de interes.

3. Secretarul misionar al Comunității va primi toate aceste note dela fiecare membru. Să se întocmească apoi o listă completă și exactă de toate aceste nume și adrese și să se facă un plan sistematic pentru continuarea lucrării cu aceste persoane.

4. Trebuie să se desemneze anumite persoane ca să lucreze cu această listă. În unele cazuri persoanele cari au strâns aceste adrese vor fi desemnate cu continuarea acestei lucrări. În alte cazuri ar fi mai bine să se aleagă alte persoane. Dar în toate cazurile, conducătorul misionar și secretarul trebuie să știe ce fel de lucrare și unde se face și să primească rapoarte săptămânale asupra progresului realizat.

O altă întrebare ar fi ce literatură să se folosească. Noi avem diferite feluri de scrieri. „Semnele Timpului” este un bun începător. Această revistă prezintă adevărul pas cu pas, așa după cum toți recunosc aceasta. Se va căuta a se face cât mai multe abonamente la această revistă. Seria „Biblia ta zice” poate fi înmănată personal, prin poștă sau chiar direct dela Editură, când se trimete o astfel de listă cu nume și adrese exacte. Cartea „Lecturi biblice asupra adevărului prezent”, precum și diferitele noastre broșuri sunt foarte instructive. Unde interesul este mai promițător se poate trimete și literatură mai mare. În cazul când literatura este trimisă prin poștă dela Editură, să se

aranjeze în așa fel între membri încât aceștia să-i viziteze din când în când pentru a vedea dacă literatura este citită și apreciată sau nu. Aceste vizite oferă ocazii de discuție asupra subiectelor biblice și în unele cazuri dă naștere la studii biblice și adunări în familie. De aci înainte rezultatele vor fi mai mari pentru că mii de cugetători serioși sunt preocupați de evenimentele actuale.

Slujbașii Comunității vor găsi necesar să se ferească neincetat împotriva spiritului de comercializare a Revistei de Toamnă. Pentru a găsi persoane interesate în lucrurile spirituale trebuie să ne luăm timp a lucra din casă în casă, așa cum se făcea înainte într'o mare măsură. Serile și dimineațele de Duminecă ne oferă un timp excelent pentru o astfel de lucrare, pentru că în acest timp este ocazia de a folosi câteva minute de conversație asupra lucrurilor spirituale. O soră raportează că a primit 45 de dolari în zece seri lucrând din casă în casă în vecinătatea ei. Această soră este ocupată ziua, de aceea ea s'a

hotărît să lucreze în fiecare zi dela ora 7 la 8 seara cu Revista de Toamnă, din casă în casă.

Să facem această lucrare din casă în casă și atunci numărul cercetătorilor de adevăr și al Comunității se va mări. Lucrarea din casă în casă cu un program bine stabilit, este cheia succesului pentru a obține rezultate în lucrarea cu sufletele.

Slujbași ai Comunităților, asupra voastră stă răspunderea de a conduce Comunitatea într'o lucrare bine plănuită și sistematic executată cu Revista de Toamnă. Faceți din aceasta o lucrare mai mult spirituală de câștigare de suflete, decât o lucrare comercială specializată. Să accentuați partea principală și atunci veți putea fi siguri de conlucrarea membrilor cari v'au ales ca slujbași. Lucrarea voastră este o lucrare mare și astăzi este ziua ocaziilor. În timp ce lucrați cu Revista de Toamnă să vă bucurați de faptul că ea este „una din căile de a ajunge la cei necredincioși”, garantate de Spiritul profetic pentru continuarea acestei lucrări.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 5 Octombrie 1940

Subiect: Revista de Toamnă prin corespondență.

Text misionar: Coloseni 4, 16.

În fiecare an se strâng sume însemnate prin corespondență cu ocazia Revistei de Toamnă. O bună scrisoare misionară însoțită de o Revistă de Toamnă, trimisă la cunoștinții noștri, găsește intrare în multe case. Atrageți-le atențiunea asupra unor fotografii din revistă și dacă vă cunoașteți bine cu aceste persoane, ar fi bine să le recomandați a oferi o sumă oarecare în timp ce puteți să le amintiți că orice dar fie mare sau mic va fi foarte mult apreciat.

Ocazia cea mai nimerită ni se oferă acum, de a abona pe cât mai mulți, la revista „Semnele Timpului”. Faceți ca prin abonare, această revistă să ajungă timp de un an în casele iubitorilor noștri.

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 12 Octombrie

Subiect: Toate revistele de toamnă să fie împărțite.

Text misionar: Ioan 6, 9—13.

Pe dată ce campania se apropie de

încheiere, ar fi bine ca secretarul misionar al comunității să numere câte reviste de toamnă au mai rămas în Comunitate. În caz că unii membri mai au asemenea reviste acasă, încurajați-i să le răspândească în săptămâna viitoare împreună cu cele aflate în Comunitate așa încât fiecare revistă să fie răspândită. Fiecare revistă are câte o solie pentru cineva și chiar dacă darul pe care îl veți primi pentru unele din ele va fi mic, poate că unele persoane după ce le-au citit vor contribui după aceea cu un dar mai mare pentru misiuni. Așa trebuie să se procedeze în fiecare an. Cine poate ști care dintre aceste reviste rămase nu poate fi mijlocul de a conduce pe cineva la împărăție? Deci nicio revistă de toamnă să nu mai fie când va răsună imnul de biruință al încheierii lucrării cu Revista de Toamnă în anul acesta.

Vați atins ținta ca fiecare membru să fie el abonat personal la revista „Semnele Timpului” și să fi abonat și pe cel puțin una sau două persoane a cărei mântuire o dorește?

Să se spună experiențe.

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 19 Octombrie

Subiect: Experiențe misionare.

Text misionar: Luca 9, 1. 2. 10.

Fiecare Adventist de Ziua Șaptea care se angajează cu Revista de Toamnă ajută în mod absolut la vestirea Evangheliei în toată lumea. Când această lucrare se face cum trebuie și este privită în adevărata ei lumină, ea este mult mai importantă pentru creșterea noastră spirituală și mântuirea sufletelor din jurul nostru de cât se crede în general. Serva Domnului a scris: „Dumnezeu putea să facă lucrarea de a salva pe păcătoși și fără de ajutorul nostru, dar pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să ne împărțăm și de lucrarea Lui. Pentru ca să putem intra în bucuria Lui, — bucurie de a vedea suflete răscumperate, prin jertfa Lui, — trebuie să luăm parte la lucrarea Lui de răscumpărare”. — Hristos Lumina lumii”, p. 115. În serviciul lui Dumnezeu se află o răspătire îndoită. Să se dea ocazia să se spună experiențe scurte cu privire la binecuvântările spirituale câștigate cu Revista de Toamnă.

Strângeți rapoartele misionare

Sabatul dela 25 Octombrie

Subiect: Planul pentru împrăștierea scrierilor rămase.

Text misionar: Ecl. 11, 1. 6.

În timp ce lucrăm cu Revista de Toamnă semintele adevărului sunt semănate. Odată cu această revistă a fost răspândită și altă literatură, s'au deschis discuții și acum este timpul să urmărim acest interes desvoltat sau găsit. Una dintre cele mai bune căi pentru a ține arzând focul ce s'a aprins în inima multora, este de a abona pe acele persoane la revista „Semnele Timpului” și a aduce și altă literatură acestor suflete, fie seria „Biblia ta zice”, sau alte broșuri și cărți mici. „Trebuie mărturisit adevărul cel simplu prin foi și broșuri și acestea trebuie împrăștiate ca frunzele toamna”. — Mărturie” Vol. IX, p. 231.

Câte abonamente a făcut întreaga Comunitate?

Să se spună experiențe.

Să se strângă rapoartele

Vând mașini de tricotaș noi, diferite numere. Dau și lecții de tricotaș în scurt timp, celor ce vor să învețe tricotașul. Adresa: Ilie Firiță, Str. General Eustașiu 47 (prin Ferentari) București VI.

Cercul Tabita

Lucrarea de binefacere

Hristos S'a făcut sărac pentru cauza noastră, ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. El a făcut sacrificii pentru pregătirea unui cămin pelegrinilor și străinilor din lume cari sunt în căutarea unei țări mai bune a harului Său. Cei cari așteaptă să devină moștenitorii nemuririi, nu trebuie să refuze și chiar să simtă scârbă de a împărtași căminurile lor cu cei fără de cămin și lipsiți. Noi cari suntem ucenicii lui Isus, să refuzăm a deschide ușa străinilor, pentru că ei nu pot dovedi o legătură de cunoștință cu noi?

Să nu aibă nicio putere în veacul acesta instrucțiunea Apostolului: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit fără să știe pe îngeri?” Sunt măhnită de egoismul vădit care se observă în poporul nostru. O alarmantă lipsă de iubire se află printre acei cari pretind că au iubire. Tatăl nostru cereș pune binecuvântări pe cărearea noastră, dar unii nu vor să se atingă de ele de teamă să nu fie atinși în plăcerile lor. Îngerii așteaptă să vadă dacă noi vom folosi aceste ocazii spre a ne îmbogăți în fapte bune. Ei doresc să vadă dacă noi vom binecuvânta pe alții, ca la rândul lor să putem fi și noi binecuvântați de ei. Domnul însuși ne-a făcut să fim deosebiți, pe unii săraci, pe alții bogați, în așa fel ca toți să poată avea ocazia de a-și desvolta și manifesta caracterul său. Dumnezeu are un scop de a îngăduit să fie săraci, și anume

de a ne încerca și dovedi cari sunt simțimintele inimii noastre.

Unii se scuză că sunt bolnavi, motivând în felul acesta că ar fi bucură să vină în sprijinul altora dacă ar fi sănătoși pe deplin. Aceștia s'au închis atât de mult pentru alții, și cugetă atât de mult asupra propriilor lor slăbiciuni, vorbind mereu numai de suferințele, încercările și intristările lor, încât aceasta constituie adevărul lor prezent. Ei nu mai pot cugeta la nimeni decât la ei, oricât de mult ar fi alții în lipsă de mângâiere și ajutor. Pentru voi cari suferiți împreună cu cei bolnavi există o vindecare. Dacă vei îmbrăca pe cel gol, primind pe cel sărac care este gonit din casa lui și vei împărți pâinea ta cu cel flămând, „atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede”. Facerea de bine este un remediu excelent pentru cei bolnavi. Acei cari sunt angajați în această lucrare, sunt invitați să cheme pe Dumnezeu, căci El S'a garantat pe Sine că le va răspunde. Sufletul lor va fi săturat în pustiu și vor fi ca o grădină căreia nu-i lipsește apa.

Nu vă temeți de faptele cele bune. „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom seceră, dacă nu vom cădea de oboseală”. Nu așteptați să vi se spună datoria voastră. Deschideți-vă ochii și observați în jurul vostru, faceți-vă cunoscuți dintre cei fără de ajutor, intristați și lipsiți. Nu vă ascundeți de ei și nu căutați să-i respingeți în nevoile lor.

E. G. White

despărțirea a produs multă intristare celor cari au cunoscut-o.

La immormântare au luat parte și membrii din alte Comunități, împreună cu Corul, iar fratele Paulini a rostit cuvintele de speranță ale Mântuitorului cu privire la învierea celor drepti. Dorim să ne întâlnim cu sora noastră în Împărăția lui Dumnezeu.

Fratele **Lucian M. Șopârlache**, în etate de 17 ani, membru al Comunității Furculești — Teleorman, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 11 Aprilie, 1940.

Tânărul **Simion**, în etate de 15 ani, fiul fratelui Ion Tolan din Comuni-

tatea Moțaței — Dolj, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 24 Iunie, 1940.

Sora **Dancea Carolina**, în vârstă de 47 ani, membră a Comunității Galda de Jos, a adormit în Domnul în ziua de 14 Maiu, 1940.

Sora **Rozalia Costăchel**, în etate de 63 ani, membră a Comunității Lugoj, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 7 Maiu, 1940.

Sora **Ana Mihăiloiu**, în etate de 57 ani, membră a Comunității R. Vâlcea, a adormit în Domnul în ziua de 14 August, 1940.

Fratele **Ioan P. Mocanu**, în vârstă de 30 ani, membru al Comunității Nicoleşti — R. Sărat, a adormit în Domnul în urma unui accident, în ziua de 16 Iulie, 1940.

Sora **Maria Făgăraș**, în etate de 68 ani, membră a Comunității Lugoj, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 27 Aprilie, 1940.

Sora **Filoteia P. Oprea**, din Comuna Vlădești Jud. Muscel, a adormit în Domnul în ziua de 4 Martie 1940.

Fratele **Dumitru Catargiu**, în etate de 39 ani, membru al Comunității Capul-Codrului (Bucovina), a adormit în Domnul în urma unui groaznic accident.

ANUNȚURI

Sora **Magdalena Gheorghe**, moașă diplomată a Institutului „Maternitatea” din București, primește consultații zilnic.

Adresa: Str. Stănescu Delari 13, București. Se poate folosi autobuzul 33 până la stația Serg. Mușat.

Aducem pe această cale la cunoștința celor interesați că Sediul Conferinței SUCEAVA PRUT se află stabilit așa cum s'a anunțat în Curierul Misionar precedent, în **BACAU, Str. Ștefan cel Mare No. 29** unde rugăm a se trimite toată corespondența.

Frații Casieri ai comunităților aparținând acestei Conferințe vor trimite sumele din Zecimi și Daruri pe viitor prin Cec poștal, pe noul Cont deschis la C. E. C.

Fr. Gheorghe Rădoi Casierul Conferinței Suceava Prut din Cernăuți reușind să se refugieze în Patrie, transmite pe această cale salutările cele mai cordiale tuturor fraților predicatori și membri ai comunităților din țară, din partea Corpului Lucrătorilor și a comunităților rămase sub stăpânirea Rusiei Sovietice.

Sora **Steliana Anton**, în etate de 50 ani, membră a Comunității Elena-Cuza, a fost chemată de Domnul la odihnă după o îndelungată suferință în ziua de 16 Septembrie, 1940. De când a primit botezul, în anul 1921, a fost o membră credincioasă, încât